

Ferences Világi Rend (OFS) -Találkozó

Szécsény Ágacskája, 2015. május 16.

sr. Ferenc-Mária: Evangélium, prófécia, remény

Evangélium, prófécia, remény

Tulajdonképpen három jól ismert szót hallunk. Ebben az esztendőben azonban, mely – mint tudjuk – a Megszentelt Élet Éve is egyben, e három szó kiemelkedően is a kezünkbe, vagy még inkább a szívünkbe adatik. A három szó – evangélium, prófécia, remény –, melyet én hármasszónak nevezek, a Megszentelt Élet Éve logóján szerepel. Ferenc pápa azonban már a 2014. november 21-i levelében említi, mely levelet a megszentelt élet évére írt és adott át az egész egyháznak. Így szinte magától értetődő, hogy ebben az évben időt szenteljünk e szavak átélésének. Sőt úgy érzem, elengedhetetlen, hogy ezekről a szavakról elmélkedjünk egyénileg is, és amennyiben lehetséges, közösségesen is. Ezt tesszük a mai napon. Nézzük tehát, mit tár föl előttünk ez a hármasszó, mit jelent számunkra, mire hív bennünket.

Biztosan emlékszünk még a Vita Consecrata, vagyis a Megszentelt Élet c. csodálatos apostoli buzdításra, melyet az azóta szentté avatott II. János Pál pápa adott kezünkbe 1996-ban. Ennek 14. pontjából idézem a következő sorokat: „a megszentelt élet evangéliumi alapját abban a különleges kapcsolatban kell keresnünk, melyet Jézus földi élete folyamán egyes tanítványaival létrehozott, akiket nem csupán arra hívott, hogy fogadják be életükbe Isten országát, hanem arra is, hogy helyezték létüket ezen ügy szolgálatába, mindent elhagyva és hűen utánozva az ő *életformáját*”.¹ Ezután pedig ugyanez a buzdítás egy olyan bibliai képet tár elénk, mely Krisztus életformáját hivatott bemutatni, s mely kép nem más, mint a színeváltozás eseménye. Mai témánkat, vagyis a hármasszót ebben a tükörben, a színeváltozás misztériumának tükrében szeretném szemlélni és bemutatni.

Az evangéliumok leírása szerint Jézus, miután apostolai közül hármat maga mellé vesz, fölmege velük egy magas hegyre. Úgy szoktuk meg, hogy az evangéliumokban Jézus hirdeti az örömhírt. Saját szájából tudjuk, hogy ezért küldetett, amikor kimondja, hogy az izajási prófécia benne teljesedett be: „... azért kent föl engem, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek...”.² Most azonban a színeváltozás hegyén valami más történik, valaki más mondja ki az örömhírt. Azt olvassuk ugyanis, hogy az égből szózat hallatszott, vagyis az **Atya szájából hangzik el az evangélium**, azaz az örömhír:

---

¹ VC 14. Saját fordításom.

² Lk 4, 18

„Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm...”³ Hogy miért örömhír ez számunkra? Azt rögtön értjük, hogy miért örömhír az Atyának, hiszen ki is mondja, hogy ő gyönyörködik szeretett Fiában. Ezt az evangéliumot hirdeti az Atya nekünk ott a hegyen, de ugyanezt az örömhírt hirdeti Jézus egész földi életén keresztül is. Hiszen amit az Atya Jézussal tesz, azt velünk is teszi, amit Fiáról mond, azt Őbenne rólunk is mondja, amit Neki mond, azt nekünk is mondja. Amikor az evangéliumokat olvassuk, akkor ezt az evangéliumot, ezt az örömhírt kell tudnunk kiolvasni, kihallani belőle – az Isten miattunk és értünk szólal meg. Mi, a ferences család testvérei és nővérei Szent Ferenc és Szent Klára nyomán az evangélium tökéletessége szerinti életre teszünk fogadalmat, vagyis arra, hogy Krisztusban az istenfiúi létet éljük, arra, hogy az Atyában való életet éljük. De ki tud hinni abban, hogy léte, élete gyönyörűsége lehet az örök Atyának? Azt gondolom, csak az, aki meg akarja és meg tudja hallani az Atya szavát, csak az, aki engedi, hogy ránézzenek, onnan felülről, onnan belülről, és olyan szavakat mondjanak ki fölötte, benne, melyeket fül még nem hallott. Ki fogadja be Isten e szerető, e szerelmes szavait? Miért van az, hogy mi inkább magunkat hallgatjuk s nem Istent, hogy inkább magunknak hiszünk s nem Neki? Miért nyomorodunk bele – akár még a reményvesztettségig is – abba a földies egyoldalúságba, hogy reménytelen bűnös emberek vagyunk, vagy abba a tévedésbe, hogy Isten oly távoli? Miért nem mondhatja ki szívünkben az Atya a legnagyobb örömhírt, valahogy ekképpen: ’szeretett Fiamban, akiben öröktől fogva és mindörökké gyönyörködöm, Benne teremtettek, én örömöm, én gyönyörűségem’? Miért nem vagyunk, miért nem élünk az Úrral olyan mélységekben, hogy meghalljuk Őt, hogy elveszünk Benne, s Ő mibennünk?

A Vita Consecrata 84. pontjában ezt olvashatjuk: „Az igaz prófécia Istenből ered, a vele való barátságból. A próféta Isten szentségéért lobogó tüzet érez a szívében, s miután imádságos párbeszédben átvette Isten szavát, hirdeti életével, ajkával és cselekedeteivel...”⁴ Isten barátságában élni; Isten szentségét tapasztalni, melyért lobogó tűz ég a szívben; imádságos párbeszéd Vele, mondhatnám szavak nélkül; átvéve az Ő szavát részesedni Őbelőle; hirdetni Őt, mely nem más, mint e szeretet kisugárzása. Mindezt elsőként és legtökéletesebben az Isten Fia élte és éli elénk és éli bennünk. Jézusban az Atya evangéliumának szavai próféciaaként visszhangoznak számunkra. E **prófécia szavait Ő, az örök isteni Ige, a szeretett Fiú hordozta és hordozza, és önmagát kimondva mondja ki** nekünk. Ezért fűzi hozzá az Atya: „... őt hallgassátok”⁵ A színváltozás elragadtatottsága egy többé-kevésbé elvont, többé-kevésbé személytelen istenkapcsolatból akar bennünket kiemelni. Ez a ’te énbennem és én tebenned’ egyszerű valósága. Vagy talán nem is olyan könnyű engedni, hogy szeressenek, hogy ennyire szeressenek?...

---

³ Mt 17, 5

⁴ VC 84

⁵ Mt 17, 5

Akkor ott, a színeváltozás hegyén nagy út állt még a tanítványok előtt, és így van ez velünk is. Pedig Ő, az Úr tesz mindent, Ő ad mindent. A nagy út számunkra e kimondhatatlan szeretet, szerelem befogadása.

Az evangélium és a prófécia után a hármasszó utolsó tagja a remény. Meghallani az evangéliumot, az Atya örömhírét, befogadni a prófécia szavait a szeretett Fiúban és reményre ébredni a Szentlélek erejében, hiszen ez az Ő ajándéka, ez az Ő jelenléte, ez az Ő munkálkodása bennünk. Kissé a szavak mögé rejtve ugyan, de a remény ott volt a hegyen is, amikor Jézus így szólt a tanítványokhoz: „Keljete föl, és ne féljete!”.⁶ Ezekkel a szavakkal Jézus már a Szentleket adta át a tanítványoknak. Minden kor szerzetesének, s mindazoknak, akik Isten közelségében akarnak élni, szükségük van arra, hogy Jézus az Ő szavai által közölje velük a Léleknek ezt az erejét, hiszen e nélkül ki tudna felkelni és ki ne félne? Jézus szavai tehát itt nem egyszerűen felszólítanak, hanem kegyelmet közölnek. Számunkra azt a kegyelmet közlik, hogy ami örömhírt a szív meghall s az élet prófétál, azt a remény hordozni tudja egészen a végső beteljesedésig. Vagyis halld az evangéliumot, éld azt prófétai módon, és tarts ki benne reménységgel a végsőkig! Ez nem a világ élete, ez nem annak megszokott ritmusa. A megszentelt életet élő ugyanis nem e világé, hanem az örökkévalóságé. Ezért hirdetheti minden teremtménynek azt a reményben hordozott beteljesülést, hogy majd Isten lesz minden mindenben, tudva, hogy ez már elkezdődött, és folyamatosan történik, mindenekelőtt saját életében.

A három szó, a hármasszó – evangélium, prófécia, remény – így tehát egyetlen, egymástól elválaszthatatlan dinamikus egységet alkot. A megszentelt életet élő arra hivatott, hogy Isten életét élje bele a világba, hiszen csak Őbenne van élete mindennek. A megszentelt életet élő küldetése nem kevesebb ennél.

A színeváltozás hegyéről lefelé jöve Jézus azt mondja tanítványainak: „Senkinek se beszéljete a látomásról, amíg az Emberfia a halálból föl nem támad”.⁷ Ennek kettős értelme van. Konkrét síkon jelenti azt, amit akkor ott konkrétan jelentett: kellett, hogy Jézus feltámadjon a halálból ahhoz, hogy értelmet kapjon e történés a tanítványok szívében, és beszélni tudjanak róla. Lelki síkon úgy értendő, hogy amíg Jézus fel nem támad bennünk, addig minderről nem tudunk beszélni, mert nem is tudjuk, mit jelent. Nekünk is meg kell élnünk a feltámadást, Jézusnak bennünk való feltámadását, életét. Hiszen mi, kései tanítványok sem tudunk másként szólni erről a látomásról, csak ha az életté válik bennünk, hiszen az Úr előttünk, bennünk is láttatja magát. Az Atya értünk mondja ki szerelmes szavait, a Fiú értünk sugárzik az Atya dicsőségében, a Lélek értünk adja szívünkbe mindennek belső ismeretét.

---

⁶ Mt 17, 7

⁷ Mt 17, 9

„Mert Isten, aki azt mondta: «A sötétségből világosság ragyogjon fel», maga támasztott világosságot szívünkben, hogy felragyogjon Isten dicsőségének ismerete Jézus Krisztus arcán.”⁸

Azzal kezdtem az előadásomat, hogy a hármasszót a színeváltozás misztériumában mint egy tükörben szemléljük. Most, hogy közös elmélkedéssel néztünk ebbe a tükörbe, nézzünk bele személyesen is! Nézzünk bele, és ismerjük fel Isten nekünk adott nagyon személyes szerető megnyilatkozását! Nézzünk bele ebbe a mélységbe, hogy a felszín magával ne sodorjon bennünket! Hiszen a zsoltár szavaival: „a mélység a mélységet hívja”.⁹ Az Úr minden misztériuma arra hív, hogy a mélységben tudjunk látni, élni, de csak akkor, „ha nem a látható dolgokra figyelünk, hanem a láthatatlanokra. Mert a látható: ideigvaló, a láthatatlan pedig örökkévaló”.¹⁰

Elmélkedésem összefoglalója csak ennyi: ha Istent valóban meg akarjuk ismerni, akkor szeressük Őt, mert Nagy Szent Gergely szavaival: „maga a szeretet”.¹¹ Amen.

---

⁸ 2Kor 4, 6

⁹ Zsolt 41, 9

¹⁰ 2Kor 4, 18

¹¹ Nagy Szent Gergely, *Homiliae in Evangelia*, II, 27, 4: PL 76, 1207. *Amor ipse notitia*.